Brev från Selma Lagerlöf till Valborg Olander: 1900-1907 : Ep. L 45 - 32

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

31. 1. 1903.

Min tös!

Jag har fått alla dina
sändningar och alla dina
bref. Ett par dagar hade
posten uraktlåtit att sända,
men nu är allt kommet. Jag
har en faslig ovana att ej
svara på det, som folk
skrifver om, så att du tror
nog att fler saker kommit bort
än fallet varit. Det kan endast
ha varit det första brefvet till
Rom som förolyckats.

Det var alldeles rätt med Svenska Dagbladet, mycken tack. Lustigt nog får jag Nyheterna alltjämt från Redaktionen så vi äro väl försedda. Du hade ju bara tagit den för en månad. Var det inte så? Florens har jag också fått, det var alldeles utmärkt, vi läsa den högt och ha riktigt roligt, på samma gång, som jag hoppas att vi lära något. Jag läser alltid med en viss förfäran om Jerusalemsfararna och undrar om de skola komma att upptäcka något riktigt dåligt om dem. Men hittills har Stern verkligen ej skrifvit annat än det jag redan visste. Det är i alla fall bra fult att skrifva och förtala dessa stackars utvandrare inför hela deras folk. Han kunde väl låta dem vara i fred.

Bonnier har gjort mig förslag om en billighetsupplaga, men det var mycket ofördelaktiga villkor och jag ville ej gärna åter ut i bokhådsfönstren nu på nytt, så jag har sagt nej. Det har väl aldrig förr hänt Bonnier, men jag har pengar nog för tillfället, så jag behöfver ej någon ny upplaga. Brefvet från Hermelins var mycket fint, det skall jag svara ju på. Har du fått ett bref där jag skref att jag var

1

tacksam om du kunde skaffa
ett par obligationer, som du fö-
reslog. Jag tyckte inte det var lönt
att telegrafera, då det ändå var
så obestämdt om du kunde få nå-
gra och jag alltid har en viss
förkärlek för att ha mina pengar
trygga i en bank, så att det var
ingen sorg, om ej saken lyckades.
Nu har jag bestämdt svarat på
aktieny, nu skall jag skrifva
om det enda viktiga.
I går voro vi ute på en lång
färd bortåt Bojal och Cap Alise-
num, det var en härlig dag
skön sommar och hela naturen
därbortåt är oförglömligt härlig.
Jag satt med ditt bref i fickan

31.1.1903

ett bref som du skrifvit helt under tårar och jag tänkte nästan ständigt på dig. Jag borde visst ha varit ledsen, som gjort dig sorg, men jag kan icke, jag är alltför glad öfver att vara så högt älskad. Jag var riktigt lycklig:

Får jag alls inte säga att du är dum. Jag menar ju inte att du är dum såsom Ellen Key, men jag tyckte, att du var dum i Rom, därför att du blef skrämd af att jag jämt klagade, och trodde att det verkligt stod illa till med mig. Jag tror, att det hela berodde på att jag längtade efter dig, men du är så litet egenkär och så ödmjuk att du inte förstod detta.

Det är ocksåå så vackert, jag vill inte ha dig annorlunda men på det sättet får jag väl tycka att du är elak, får jag inte?

Jag satt också och tänkte på att människorna ha farit för hårdt fram mot dig förr i världen, du förstår nog inte ännu att jag inte kan bli ond på dig. Såg du inte att de första raderna i mitt bref bara voro skrifva på skoj. Jag tyckte nog, att det var tomt att inte finna ett ond kärlek i brefvet, men jag var ej orolig, att du hade glömt mig. Jag tror alltid att

du är min för all din tid. Och medan jag nu skrifver stiger längtan så stark upp inom mig. Om du vore här, om du bara vore här.

Kanske du blef ledsen öfver mitt sista bref också. men bry dig inte om det, om du vore här skulle jag nog visa dig i hvad mån jag är din.

I dag är slut på Jan. Trdi-gen reser jag till Stockholm före min hemkomst. Kanske vi få mötas där liksom vi skildes där.

Din

Selma.